

NOAH - for dyrs rettigheter
Dronningens gate 13
0152 OSLO

Trondheim, 06.08.2020

Deres ref.:
[Deres ref.]

Vår ref. (bes oppgitt ved svar):
2020/8364

Saksbehandler:
Siv Grethe Aarnes

Avgjørelse av klage - Tillatelse til skadefelling av en bjørn i Grong og Høylandet kommuner av 21. juli 2020

Miljødirektoratet opprettholder Fylkesmannen i Trøndelag sitt vedtak. Direktoratet finner at Fylkesmannen sin behandling av saken er i tråd med gjeldende regelverk, og at det ikke foreligger grunnlag for å endre vedtaket. Deres klage tas ikke til følge.

Vi viser til klage 29. juli 2020 fra NOAH - for dyrs rettigheter, på Fylkesmannen i Trøndelag sitt vedtak 21. juli 2020, om tillatelse til skadefelling av en bjørn i deler av Grong og Høylandet kommuner.

Klagesaken er behandlet av Fylkesmannen i Trøndelag og oversendt til direktoratet for endelig avgjørelse i brev 03. august 2020.

Sakens bakgrunn

Fylkesmannen i Trøndelag mottok søndag 19. juli 2020 en muntlig søknad fra Grong kommune v/Kyrre Helstad om skadefellingstillatelse på en bjørn i deler av Grong, Høylandet og Namsskogan kommuner, etterfulgt av en skriftlig søknad 20. juli 2020. Fylkesmannen behandlet søknaden og gav tillatelse til felle en bjørn, først muntlig per telefon, deretter i brev datert 21. juli 2020.

Tillatelsen ble gitt for et mindre område enn det kommunen søkte om.

Det ble ikke felt bjørn i samsvar med tillatelsen.

Klagers anførsler

NOAH mener at vilkårene for å gi tillatelse til skadefelling av en bjørn i Grong og Høylandet kommuner av 21. juli 2020 ikke er oppfylt av følgende årsaker:

Vilkåret om skade er ikke oppfylt

NOAH kan ikke se at skadesituasjonen er akutt, og mener at Fylkesmannen i Trøndelag ikke har påvist at skadesituasjonen tilsier at skadefellingstillatelse bør iverksettes. De viser til Departementet sin avgjørelse av 2. juli 2020 der det vurderes at det konkrete skadeomfanget ikke

alene var av en slik karakter at det oppfyller kravet om skade i nml. § 18 første ledd bokstav b, men av «den vedvarende skadesituasjonen, med omfattende skader på beitedyr i en periode på over ti år». NOAH mener at en vurdering av skadesituasjonen over ti år ikke kan gi grunnlag til skadefelling etter nml. § 18 første ledd bokstav b, da en slik begrunnelse bærer preg av bestandsregulering. Videre mener de at nml. § 18 første ledd bokstav b ikke er en passende lovhjemmel, dersom departementet har hatt et mål om å «dempe» konflikt over forekomst av bjørn i området. På bakgrunn av dette mener NOAH at et av hovedvilkårene for å tillate felling ikke er vist å være oppfylt, jf. nml § 18 første ledd bokstav b og Bernkonvensjonens artikkel 9.

Klager viser til at Fylkesmannen i sitt vedtak skriver at de ikke innehar kunnskap som tilsier at det befinner seg flere binner utenfor forvaltningsområdet i Grong kommune nord for Fv. 775, og de anser derfor at sannsynligheten for å felle en hannbjørn er større enn sannsynligheten for å felle en binne. NOAH påpeker at det nylig ble skutt en binne i Grong den 17.juli, der DNA-prøver påviste kun hannbjørner. Klager mener derfor at det er feil å anta at DNA-analyser kan utelukke binner i området.

Vilkåret om andre tilfredsstillende løsninger er ikke oppfylt

Klager viser til nml § 18 om at uttak av vilt bare kan gjøres hvis formålet ikke kan nås på annen tilfredsstillende måte, og mener at vilkåret ikke er oppfylt i dette tilfellet. De påpeker at en annen tilfredsstillende løsning ikke bør forventes å forebygge skade med 100 %.

Klager mener det finnes andre tilfredsstillende løsninger som ikke har blitt vurdert av Fylkesmannen i denne saken, og at skadefelling ikke er en effektiv løsning på den vedvarende skadesituasjonen i området. Så lenge det finnes bjørn i Norge og Sverige, vil det alltid forekomme bjørn i området og vedvarende skyting ikke vil endre den situasjonen. Klager mener det er på tide at man ser nærmere på den økologiske og biologiske dynamikken i bjørnenes bevegelse og bruk av områder, og basere politikk på denne kunnskapen.

NOAH påpeker at bjørn er sterkt truet i Norge, og at bestanden ligger godt under bestandsmålet. De viser til at beskyttelse av binner har en sentral rolle i en bestandsøkning.

Klager kan ikke se at et av hovedvilkårene for skadefelling er oppfylt, jf. nml. § 18 andre ledd og Bernkonvensjonen artikkel 9.

Miljødirektoratet viser videre til klagen i sin helhet.

Fylkesmannens vurderinger

Fylkesammen viser til at da vedtaket ble fattet var det i Grong og Høylandet kommuner påvist 29 sau og lam drept eller skadet av bjørn i omsøkt område innværende år. Det er også tidligere år dokumentert betydelige tap til bjørn i samme område. De viser videre til at det ble felt to voksne bjørner (en hannbjørn og en binne) i Grong kommune henholdsvis 12. og 17. juli 2020, og ett kadaver ble påvist tatt av bjørn 18-19. juli 2020. Dette tilsier at en annen bjørn enn de som ble felt var skadevolder. Det ble også observert bjørn på viltkamera i samme periode som ny skade ble dokumentert. Fylkesmannen antok, basert på DNA-analyser, at to hannbjørner oppholdt seg i det aktuelle området (NT154 og NT159), og at skadesituasjonen kunne vedvare til tross for uttaket av to bjørner noen dager tidligere.

Fylkesmannen viser til at vurderinger av skadeomfanget må sees i sammenheng med sentrale føringer om tydelig soneforvaltning, og viser til at området hvor skadesituasjonen foregikk, og hvor det også tidligere er dokumentert skader, er i et område hvor det slippes et stort antall sau. Potensialet for fremtidige skader er derfor stort ved søknadstidspunktet.

Fylkesmannen mener ikke at i tilfeller der det ikke registreres binner ved DNA kan utelukke at det finnes binner i området. De forklarer at i dette tilfellet var det påvist en hannbjørn i samme området som en hunnbjørn (NT46) som tidligere har oppholdt seg der sammen med sine tre avkom (alle hannbjørner). Ungene ble første gang registrert med DNA sommeren 2018, og man antar at avkommene er minst 2,5 år. Ut fra dette antok Fylkesmannen at disse unge hannbjørnene skulle vandre vekk fra moren sin i løpet av denne sommeren. Hunnbjørnen NT46, som har brukt området over lengre tid, ble felt i skadefelling den 17. juli 2020, altså forut vedtaket ble fattet. Fylkesmannen viser videre til at de også utelot den nordligste delen av det omsøkte skadefellingsområdet på grunn av en binne som ble registrert der i 2019. Fylkesmannens totale vurdering var at sannsynligheten dermed var større for å felle hannbjørn enn binne.

Fylkesmannen har vurdert andre tilfredsstillende løsninger enn skadefelling, og viser til at tiltakene må vurderes opp mot den geografiske differensierte forvaltningen som er nedfelt i forvaltningsplanen for rovvilt i region 6. Det aktuelle området ligger i et beiteprioritert område, og viser til at tyngre fysiske tiltak som f.eks. rovdyravvisende gjerder ikke vil være aktuelle tiltak i prioriterte beiteområder, men er aktuelle tiltak innenfor forvaltningsområdet for bjørn.

Forebyggende tiltak som tidlig nedsanking av sau fra utmarksbeite på daværende tidspunkt ble vurdert til ikke å være aktuelt for noen av besetningene.

Fylkesmannen kan ikke se at klagen tilfører ny informasjon som endrer fylkesmannens vurdering av saken. Klagen sendes til Miljødirektoratet for endelig avgjørelse.

Lovgrunnlaget

Lov 19. juni 2009 nr. 100 om forvaltning av naturens mangfold (naturmangfoldloven) og forskrift 18. mars 2005 nr. 242 om forvaltning av rovvilt (rovviltforskriften) danner den juridiske rammen for direktoratets vedtak i saken.

Naturmangfoldlovens formålsbestemmelse (§ 1) lyder:

«Lovens formål er at naturen med dens biologiske, landskapsmessige og geologiske mangfold og økologiske prosesser tas vare på ved bærekraftig bruk og vern, også slik at den gir grunnlag for menneskenes virksomhet, kultur, helse og trivsel, nå og i fremtiden, også som grunnlag for samisk kultur.»

Etter naturmangfoldloven § 5 er det et mål at artene og deres genetiske mangfold ivaretas på lang sikt og at artene forekommer i levedyktige bestander i sine naturlige utbredelsesområder. Tiltak etter naturmangfoldloven skal imidlertid avveies mot andre viktige samfunnsinteresser, jf. § 14. En slik avveining skal ikke medføre at målet i § 5 fravikes, men at tiltaket vil kunne medføre at målet i § 5 nås på en annen måte eller i et annet tempo enn hvis naturmangfoldet hadde vært eneste hensynet å ta, jf. prinsippet om en geografisk differensiert forvaltning. Naturmangfoldloven § 5 og prinsippet om geografisk differensiert forvaltning er konkretisert gjennom §§ 3 og 4 i rovviltforskriften og gjennom den regionale forvaltningsplanen for rovvilt i enhver region.

Etter naturmangfoldloven § 7 skal prinsippene i lovens §§ 8 til 12 legges til grunn som retningslinjer ved utøving av offentlig myndighet. Naturmangfoldloven §§ 8 til 10 er omtalt senere i vedtaket. §§ 11 (kostnadene ved miljøforringelse skal bæres av tiltakshaver) og 12 (Miljøforsvarlige teknikker og driftsmetoder) er lite aktuelle i dette tilfellet.

Vedtaket gjelder skadefelling av bjørn og det er derfor ikke aktuelt å stille fordyrende vilkår i vedtaket. Naturmangfoldloven § 11 anses derfor ikke relevant å vurdere nærmere i denne saken.

Det vises til naturmangfoldloven § 18 første ledd b) og § 77, jf. rovviltforskriften § 9, jf. §§ 1 og 3, hvor det kommer frem:

Naturmangfoldloven § 18 (annet uttak av vilt og lakse- innlandsfisk etter vurdering av myndighetene):

Kongen kan ved forskrift eller ved enkeltvedtak tillate uttak av vilt og lakse- innlandsfisk (...) b) for å avverge skade på avling, husdyr, tamrein, skog, fisk vann eller annen eiendom, (...)

Vedtak etter første ledd bokstav a til f kan bare treffes hvis uttaket ikke truer bestandens overlevelse og formålet ikke kan nås på annen tilfredsstillende måte.

Rovviltforskriften § 1 (Formål):

Formålet med denne forskrift er å sikre en bærekraftig forvaltning av gaupe, jerv, bjørn, ulv og kongeørn. Innenfor en slik ramme skal forvaltningen også ivareta hensyn til næringsutøvelse og andre samfunnsinteresser. Forvaltningen skal være differensiert slik at hensynet til ulike interesser vektlegges forskjellig i ulike områder og for de ulike rovviltarter.

Forskriften skal sikre en forvaltning som vektlegger forutsigbarhet og lokal medvirkning.

Rovviltforskriften § 3 (Nasjonale bestandsmål og bestandsovervåking):

I Norge skal det årlig være 65 ynglinger av gaupe, 39 ynglinger av jerv og 13 ynglinger av bjørn. (...) Nasjonalt overvåkingsprogram for rovvilt skal gi data om status og utvikling i rovviltbestandene, herunder også beskrive det antall årlige ynglinger som er dokumentert i regionene. Metodikk, datagrunnlag og resultater skal være offentlig tilgjengelig.

Rovviltforskriften § 9 (Fylkesmannens myndighet til iverksetting av betinget skadefelling):

Fylkesmannen kan av eget tiltak eller etter søknad fatte vedtak om iverksetting av felling for å forhindre fremtidig skade innenfor rammen av kvote for betinget skadefelling gitt av rovviltneemnden, jf. forskriften § 8, eller Miljødirektoratet, jf. § 13. Fylkesmannen kan delegere sin myndighet til iverksetting av slik felling til kommunen i særskilte tilfeller.

Ved vurderingen av om det skal gis tillatelse til skadefelling skal det legges vekt på føringene i regional forvaltningsplan, jf. forskriften § 6. Felling kan bare gjennomføres dersom det ikke finnes annen tilfredsstillende løsning ut fra prinsippet om geografisk differensiert forvaltning. Det skal særlig tas hensyn til:

- a) områdets betydning som beitemark*
- b) skadenes omfang og utvikling*

- c) potensialet for fremtidige skader
- d) muligheten for å gjennomføre forebyggende tiltak.

Felling skal være rettet mot bestemte individer. Vedtak om felling skal være begrenset til et bestemt område, tidsrom og antall dyr. Det kan knyttes nærmere vilkår til fellingstillatelsen, herunder at bestemte dyr kan være unntatt, at felling skal foretas av nærmere bestemte personer, samt metoder for felling. Det kan også gis bestemmelser om dekning av påløpte utgifter i forbindelse med felling. Felling og forsøk på felling i henhold til denne bestemmelsen gjennomføres uavhengig av grunneiers jaktrett, jf. viltloven § 35.

Politiske og forvaltningsmessige rammevilkår

Generelt om uttak av rovvilt

Naturmangfoldloven og Bernkonvensjonen setter de overordnede rammebetingelsene for uttak av rovvilt, og Stortinget har i rovviltforliket i 2011 presisert at norsk rovviltforvaltning skal skje innenfor rammen av disse bestemmelsene. Bernkonvensjonens artikkel 9 er sentral hva gjelder adgang til uttak av rovvilt for å beskytte bestemte interesser. Bestemmelsen inneholder to generelle vilkår i tillegg til flere spesielle vilkår. For at det skal kunne gjøres unntak fra artiklene 6 og 7 og gis tillatelse til felling av rovvilt, må begge de generelle vilkårene være oppfylt samt ett av de spesielle vilkårene. Det første generelle vilkåret er at det ikke finnes noen annen tilfredsstillende løsning. Det andre generelle vilkåret er at unntaket ikke vil være skadelig for bestandens overlevelse. De mest aktuelle vilkårene i vurdering om uttak av rovvilt er at unntaket skal avverge alvorlig skade på blant annet husdyr og tamrein, eller at det er av hensyn til allmenne helse og sikkerhetshensyn, luftsikkerhet eller andre overordnede samfunnsinteresser.

Bestemmelsen er gjennomført i naturmangfoldloven § 18, som slår fast at det ved forskrift eller enkeltvedtak kan tillates uttak av vilt og lakse- og innlandsfisk bl.a. for å avverge skade på husdyr og tamrein, eller for å ivareta allmenne helse- og sikkerhetshensyn eller andre offentlige interesser av vesentlig betydning. Vedtak om uttak kan bare treffes hvis uttaket ikke truer bestandens overlevelse og formålet ikke kan nås på annen tilfredsstillende måte.

Om skadefelling

Skadefelling er en skademotivert felling av enkeltindivider av rovvilt for å stanse eller forhindre en skadesituasjon. Skadefelling skal ikke brukes for å redusere bestandens utbredelse eller størrelse. På lik linje med alt uttak av rovvilt er det et vilkår å vurdere om andre tiltak vil ha tilfredsstillende effekt for å stanse eller forebygge skade, og at uttaket ikke vil være til skade for bestandens overlevelse. Hvilke andre tiltak som vurderes vil være avhengig av type situasjon hvor felling kan være aktuelt, f. eks. tidlig nedsanking av tamdyr, beite innenfor rovdyravvisende gjerder eller tiltak for å prøve å endre en uønsket atferd gjennom blant annet skremmeforsøk. Skadefelling skal unngås dersom andre løsninger kan redusere eller eliminere det aktuelle problemet.

Om arealdifferensiering i rovviltregionene:

Av rovviltforliket i 2011 fremgår det at soneinndelingen må forvaltes tydelig. Det vil si at det skal være tydelige forvaltningsmessige forskjeller i henholdsvis prioriterte rovviltområder og prioriterte beiteområder. Rovviltet gis tydelig prioritet innenfor rovviltprioriterte områder. Det skal praktiseres en høy terskel for tillatelse til uttak av rovvilt i slike områder. Tilsvarende skal det være en lav

terskel utenfor prioriterte rovviltområder hvor felling er det hovedsakelige skadeforebyggende tiltaket.

Regional forvaltning

De regionale rovviltnemndene har i oppgave å utarbeide forvaltningsplaner som legger føringer for forvaltningen i den enkelte region. Det aktuelle området er i beiteprioriterte områder ifølge gjeldende forvaltningsplan for fredet rovvilt i region 6.

Miljødirektoratet har i brev av 29. mai 2020 fattet vedtak om betinget skadefelling på bjørn etter en vurdering av bestandssituasjonen og den skade som bjørn påfører bufe og tamrein i enkelte rovviltregioner. Med hjemmel i naturmangfoldloven § 18 første ledd b) og § 77, jf. rovviltforskriften § 13, jf. §§ 1 og 3, har direktoratet gitt fylkesmennene i region 6, 7 og 8 en kvote for betinget skadefelling på totalt fem brunbjørner i perioden fra 1. juni til og med 15. oktober 2020.

I region 6 er det fastsatt et bestandsmål på 3 årlige ynglinger av bjørn.

Kunnskapsgrunnlaget

Offentlige avgjørelser som kan få følger for naturmangfoldet skal så langt det er rimelig bygge på vitenskapelig kunnskap om arters bestandssituasjon samt effekt av påvirkning, jf. naturmangfoldloven § 8.

Det nasjonale overvåkingsprogrammet for rovvilt er den sentrale leverandør av data om status og utvikling i rovviltbestandene til alle forvaltningsledd. Direktoratet viser til beskrivelsen av det Nasjonale overvåkingsprogrammet for rovvilt i kommentarene til rovviltforskriften § 3.

Rovdata har ansvaret for formidling, drift og utvikling av Det nasjonale overvåkingsprogrammet for rovvilt, og er den sentrale leverandør av data om status og utvikling i rovviltbestandene til alle forvaltningsledd. Rapporteringsfristen for overvåking av brunbjørn er 1. april hvert år.

Bestanden av brunbjørn i Norge blir primært overvåket ved å analysere DNA fra innsamlede ekskrement og hår. DNA-analyser av innsamlede prøver gjør det mulig å fastslå hvor mange brunbjørn som minimum har vært innom Norge i løpet av ett år, hvor de har oppholdt seg og fordelingen mellom hanndyr og hunndyr. Bestandsmålet er gitt i antall årlige ynglinger.

Overvåkingen benytter en modell, som er utviklet av Det skandinaviske bjørneprosjektet (Bischof og Swenson 2010), til å beregne hvor mange kull som sannsynligvis er født i Norge hvert år. Modellen tar utgangspunkt i det innsamlede DNA-materialet og bygger blant annet på kunnskap om fordeling mellom kjønn og alder i den svenske brunbjørnebestanden. Den baserer seg også på kunnskap om hvor ofte binnene føder og hvor gamle de er første gang de føder, samt størrelsen på leveområdene og dødeligheten i bestanden. Den baserer seg også på kunnskap om hvor ofte binnene føder og hvor gamle de er første gang de føder, samt størrelsen på leveområdene og dødeligheten i bestanden.

I 2019 ble det mest sannsynlig født 7 kull i Norge (NINA Rapport 1808, 2020), ett færre enn året før. Det nasjonale bestandsmålet på 13 årlige ungekull er ikke nådd, men det regionale målet for brunbjørn i region 5 ble nådd for tredje år på rad. I de øvrige regionene med mål om yngling av

brunbjørn (region 6, 7 og 8) er vi fortsatt under bestandsmålet. For region 6 ble det estimert født 1,9 ungekull i 2019.

Resultatene fra DNA-analysene identifiserte 148 ulike brunbjørner i 2019, 57 binner og 91 hanner. Binner ble i samsvar med tidligere DNA-undersøkelser, bare påvist i avgrensede og spesifikke geografiske områder i Finnmark, Troms, Trøndelag og Hedmark.

Antallet registrerte brunbjørner er minimumstall, da vi ikke kan gå ut fra at vi har klart i å samle materiale etter alle individ i alle områder. Samtidig er det slik at brunbjørnebestanden i grenseområdene er felles med Sverige. Mange ekskrement- og hårprøver i grenseområdene kan derfor stamme fra brunbjørner som har hoveddelen av sitt leveområde i Sverige.

Kjent avgang av brunbjørn i Norge så langt i 2020 (6. august) er åtte bjørner. Fire unger bjørner ble i Trysil i mai 2020 registrert død med ukjent dødsårsak, en ung hannbjørn i Sør-Varanger ble drept av et annet dyr 31.mai, en hannbjørn ble felt på skadefelling i Tynset kommune 8. juli og to bjørner felt på skadefelling i Grong kommune, en hannbjørn den 12. juli og en hunnbjørn den 17. juli. To av disse er belastet den betingede skadefellingskvoten for brunbjørn som vedtatt av Miljødirektoratet 29. mai 2020, slik at resterende kvote ved vedtaksdato er tre individer.

Føre-var-prinsippet, jf. naturmangfoldloven § 9, kommer til bruk i situasjoner hvor en ikke har tilstrekkelig kunnskap tilgjengelig, jf § 8. Etter direktoratets syn er ikke dette tilfelle i denne saken.

Miljødirektoratets vurdering av klagen

Gjenstand for Miljødirektoratet sin vurdering av klagen omhandler Fylkesmannen sin vurdering av saken med hensyn til naturmangfoldloven § 18 og rovviltforskriften § 9, samt tolkning av gjeldende politiske og forvaltningsmessige rammevilkår for forvaltning av bjørn. Miljødirektoratet konstaterer at klager har rettslig klageinteresse i saken, og at klagen er fremsatt i rett tid.

Skadeomfang og skadepotensial

Ved tidspunktet for vedtaket er det i det aktuelle området dokumentert 29 lam og sau tapt til bjørn inneværende år. Det ble felt to bjørner på skadefelling 12. og 17. juli 2020. I det samme området ble det 19. juli funnet ett kadaver dokumentert tatt av bjørn med skadedato (18-19. juli) som tilsa at det var en annen skadevolder enn de to bjørnene som ble felt. I tillegg ble det observert bjørn på viltkamera i samme periode i området. På bakgrunn i disse opplysningene, samt resultater fra hesteanalyser av DNA-prøver samlet inn i området i 2020, vurderer Fylkesmannen at det fortsatt er en skadevoldende bjørn i området. I det aktuelle skadeområdet slippes sau fra fem store besetninger, og området ansees som svært viktig beiteområder for disse besetningene.

Miljødirektoratet tiltrer Fylkesmannens vurdering om at bjørn i området utgjør et stort potensial for fremtidige skader. Dette i lys av at historikken viser til at tapstallene fort kan bli store når det påvises forekomst av bjørn i område med betydelige mengder sau.

Skadefelling skal kun iverksettes dersom uttaket ikke truer bestandens overlevelse og formålet ikke kan nås på annen tilfredsstillende måte, jf. naturmangfoldloven § 18. Miljødirektoratet viser i denne forbindelse til vurderinger i sitt vedtak om kvote for betinget skadefelling for brunbjørn juni 2020, hvor Miljødirektoratet konkluderer med at en betinget skadefellingskvote på inntil fem dyr i region 6, 7 og 8 ikke truer brunbjørnbestandens overlevelse. Dette forutsetter at det i størst mulig grad

unngås å felle binner, og det ble i vedtaket gitt følgende særlige vilkår knyttet til iverksettelse av betinget skadefelling:

"Bjørnebinner med unger som opptrer sammen under skadefellingsforsøk er unntatt fra tillatelsen. De tiltak som er mulige for å unngå at bjørnebinner felles, skal være iverksatt."

Miljødirektoratet viser til at Fylkesmannen i Trøndelag i dette tilfelle har gjort en vurdering i forhold til sannsynligheten for tilstedeværelsen av binner i området, og vi er enig i vurderingen om at det er større sannsynlighet for å felle en hannbjørn enn å felle en hunnbjørn i dette aktuelle tilfelle og område. I tillegg til å unnlate bjørnebinne med unge/r, og binnens unge/r fra fellingstillatelsen, har de også begrenset fellingsområde for å redusere sannsynligheten for å felle den tidligere kjente binner NT160.

Andre forebyggende tiltak

Fylkesmannen i Trøndelag har i sitt vedtak gjort en vurdering av andre forebyggende tiltak, og kommet til at det på vedtakstidspunktet ikke var andre hensiktsmessige eller praktisk mulige forebyggende tiltak som i tilstrekkelig grad ville bidra til å forhindre fremtidige skader. Miljødirektoratet tiltrer Fylkesmannens vurdering av mulighetene for å iverksette andre forebyggende tiltak.

Fylkesmannen gav avslag på søknad av 29.juli fra Grong kommune v/Kyrre Helstad, om forlengelse av den pågående skadefellingstillatelsen. Begrunnelsen for avslaget er at det ikke foreligger nyere skader av bjørn i det aktuelle området.

Miljødirektoratet finner at Fylkesmannen i Trøndelag sitt vedtak av 21. juli 2020 er i tråd med gjeldende lovverk. Miljødirektoratet finner ikke grunnlag for å omgjøre Fylkesmannens vedtak.

Vedtak

Med hjemmel i Lov av 19. juni 2009 nr. 100 om forvaltning av naturens mangfold (naturmangfoldloven) § 18 første ledd b) og § 77, jf. forskrift av 18. mars 2005 nr. 242 om forvaltning av rovvilt (rovviltforskriften) § 9, jf. §§ 1 og 3, tar Miljødirektoratet ikke klagen fra NOAH til følge, og opprettholder Fylkesmannen i Trøndelag sitt avslag av 21. juli 2022.

Direktoratets vedtak er endelig og kan ikke påklages, jf. forvaltningsloven § 28 tredje ledd.

Hilsen

Miljødirektoratet

Dette dokumentet er elektronisk godkjent

Knut Morten Vangen
seksjonsleder

Siv Grethe Aarnes
seniorrådgiver

Tenk miljø - velg digital postkasse fra e-Boks eller Digipost på www.norge.no.

Kopi til:

Rovviltnemnda i region 6	c/o Fylkesmannen i Trøndelag, Postboks 2600	7734	STEINKJER
Klima- og miljødepartementet	Postboks 8013 Dep	0030	OSLO
Landbruks- og matdepartementet	Postboks 8007 Dep	0030	OSLO
Mattilsynet	Postboks 383	2381	Brumunddal
Grong kommune	Postboks 162	7871	Grong
Høyanger kommune	Boks 159	6991	Høyanger
Fylkesmannen i Trøndelag / Trööndelagen fylhkenålma	Postboks 2600	7734	Steinkjer